

Ἀλέξω ἡ, πολλαχ. Ἀλέξον Μακεδ. (Χαλκιδ.)

ὁ κύριον ὄν. Ἀλέξω θηλ. τοῦ Ἀλέξις.

᾽Ως κύριον ὄνομα πολλαχ. 2) ᾽Ως συνθηματικὴ λ. ποτόμαχος, συνήθως σκωπτικῶς : Μακεδ. (Χαλκιδ.) : Πῶς εἶναι ἡ καμμένη ἢ Ἀλέξον κὶ δὲν ἔχ' νὰ φάῃ !

Ἀλεοῦσα ἡ, ἀμάρτ. ἀλιοῦσα Αἰτωλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλόη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

ὁ φυτὸν κενταύριον τὸ λεπτοανθὲς (centaurion tetraeflorum) τῆς τάξεως τῶν γεντιανωδῶν (gentianaceae), πικρὸν ὡς ἡ ἀλόη (ιδ. ΘΧελδράιχ 60). [*]

ἀλέπα ἡ, ἀλώπα Μακεδ. (Ζουπάν.) ἀλούπα Ἡπ. (Χιτάρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ. Μάγ. Σιάτ. κ.ά.) ἀλούπου Μακεδ. (Βέντσ. Μάγ.) ᾽λούπου Μακεδ. (Γκριντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ. Τὸ ἀλούπου κατὰ τὸ ἀλουποῦ, δι' ὃ ιδ. ἀλεποῦ.

Τὸ ζῷον ἀλώπηξ ἐνθ' ἄν. : Μὴ ἀλούπου μ' ἔναν λαγὸ πιάσαν μπρατίμ', ἡ ἀλούπου εἶχε σκουπὸ γιὰ νὰ τοὺν πιάσ' τοὺν λαγὸ νὰ τοὺν φάῃ (ἐκ παραμυθ.) Μάγ. || Φρ. Δὲ ρουτοῦν τ'ν ἀλούπα ποῦ θὰ βάλ'ν τ' ἀρνίθια (δὲν ζητεῖ τις ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς παρ' ἀνθρώπου δολίου καὶ ἐπιβούλου) Μακεδ. || Παροιμ. Ὡρ'σαν 'ν ἀλούπα κ' ἡ ἀλούπα 'ν οὐρά τ'ς (διέταξαν τὴν ἀλεποῦ καὶ ἡ ἀλεποῦ διέταξε τὴν οὐράν της. Ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν, οἵτινες ἐνῶ διατάσσονται νὰ ἐκτελέσουν τι παρακαλοῦν ἄλλον νὰ τὸ ἐκτελέσῃ) Σιάτ. κ.ά. Μεταφ. ἡ λ. καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου, τοῦ πονηροῦ Κύπρ. Συνών. ἀλεπας 1, *ἀλεπέντζω, ἀλεπήκα, ἀλέπι 1, ἀλεπὸς 1, ἀλεποῦ 1, *ἀλεπούδα, *ἀλεπούνα. Πβ. ἀλέπακας 1, ἀλέπαρος.

ἀλέπακας ὁ, Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέπι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας.

1) Ἀλώπηξ ἄρρην : Σκότωσα ἕναν ἀλέπακα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Μάν.) 2) Κλέπτης τῶν ὀρνίθων (διὰ τὴν γνωστὴν τῆς ἀλώπεκος ιδιότητα νὰ ἀρπάξῃ τὰς ὀρνίθιας). Συνών. κλεφτοκοιτῆς. 3) Τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἀρότρου, ἡ οὐρά τοῦ ἐλύματος, εἰς τὴν ὁποίαν προσαρμόζεται ἡ ἐχέτλη. Πβ. ἀλεπας 2.

ἀλεπάκι τό, ἀμάρτ. ἀλουπάκι Κεφαλλ. κ.ά. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀλωπέκιον) ἀλ'πάκ' Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἡ μικρὰ ἀλώπηξ. Συνών. ἀλεπέλλι, ἀλεπίτσα 1, ἀλεπίτσος, *ἀλεπόπικο, ἀλεπόπουλλο, ἀλεπουδάκι, *ἀλεπουδέλλα, ἀλεπουδέλλι, ἀλεπούδι 1, ἀλεπούλλι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλ'πάκ' καὶ τοπων. Στερελλ. (Φθιώτ.)

ἀλέπαρος ὁ, ἀμάρτ. ἀλούπαρος Κύπρ. ἀλ'παρος Ἡπ. Μακεδ. (Φλόρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν ὁ τύπ. ἀλ'παρος. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -αρος.

Μεγάλῃ ἀλώπηξ ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Νὰ εἶχαμ' ἕναν ἀλ'παρο, | νὰ ἔτρωε τὸν πετεινὸ ποῦ ἔφαε τὸν τάβανο

Ἡπ. Συνών. ἀλέπουδος.

ἄλεπας ὁ, ἀμάρτ. ἄλουπας Κεφαλλ. ἄλουπος Πελοπ. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπός.

1) Ἀλώπηξ Πελοπ. (Κυνουρ.) : Ἄσμ.

Νὰ εἶχαμε, τί νὰ εἶχαμε ; | νὰ εἶχαμ' ἕναν ἄλουπο, νὰ ἔτρωε τὸν πετεινὸ, | ποῦ ἔφαγε τὸν τάβανο.

2) Τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ποδὸς τοῦ ἀρότρου, τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἐλύματος Κεφαλλ. Πβ. ἀλέπακας 3.

***ἀλεπάτα** ἐπίρρ. ἀλουπάτα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀλεπάτος.

1) Καθ' ὃν τρόπον βαδίζει ἡ ἀλώπηξ, ἤτοι μετὰ προσοχῆς καὶ ἄνευ θορύβου. 2) Κρυφίως.

***ἀλεπγὰ** ἡ, ἀμάρτ. ἀλουπγὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -γὰ.

Λέγμα ἀλώπεκος. Συνών. ἀλέπι 2, ἀλεπὸς 2, ἀλεποτόμαρο, ἀλεποῦ 2, ἀλεπουδέρα. Πβ. ἀλεπόγουνα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλουπγὰ Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἀλουπγὰς Κύπρ.

ἀλεπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀλ'πέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν τὸ ἀλ'πέλλ'. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὰ ἀλώπηξ. Παροιμ. Γ'ἀλ'ποῦ ἱκατὸ χροινῶ τοὶ ἀλ'πέλλ' ἱκατὸ δέκα (ἐπὶ τῶν θρασέων. Πβ. ἀλεπόπουλλο, ἀλεπουδέλλι). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλεπάκι.

***ἀλεπέντζω** ἡ, ἀλεπέντζου Στερελλ. (Πλάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έντζω. Διὰ τὴν καταλ. πβ. καὶ γραιά - γραιέντζω κττ.

Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήκα ἡ, ἀλωπήκα Καπ. (Ἀραβάν.) ἀλεπήκα Καπ. ἀλιπήκα Καπ. (Ποτάμ. Σίλ. Σίλατ.) ἀλιπήκα Καπ. (Φλογ.) ἀλίπηκα Καπ. (Ανακ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλώπηξ ἀντὶ ἀλεπέκα. Διὰ τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ ε πβ. Δουκ. ἐν λ. ἀλεποῦ «αἱ τῶν ἀλωπήκων καταδύσεις».

Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλουπήσιους Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) ἀλ'πήσιους Ἡπ. Οὐδ. ἀλεπές' τό, Πόντ. (Σάντ.) Πληθ. ἀλεπέδᾱ τά, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀλώπεκα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) : Ἀλ'πήσιον τουμάρ' Ἡπ. Ἀλουπήσιον γ'ναρ'κὸ Καστορ. 2) Τὸ οὐδ. ἐνικ. καὶ πληθ. οὐσ., προσποιήσεις, πανουργίαι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.) : Φρ. Ποίω ἀλεπέδᾱ (ποιῶ ἀλ. ἤτοι προσποιῶμαι, ὑποκρίνομαι, πανουργεῖομαι) Κερασ. Εὐτάγω ἀλεπέδᾱ (κάμνω κτλ.) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἀλεπιά.

ἀλέπι τό, Ἡπ. Θράκ. κ.ά. ἀλούπιν Κύπρ. ἀλούπι Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Ἡπ. Ἴων. (Σμύρν.) Καπ. (Σίλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Λάστ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ. ἀλούπ'

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

